

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců Mgr. Jana Kašpara a JUDr. Ing. Viery Horčicové v právní věci žalobce: **V.K.**, s místem podnikání Hanusova 947/13, Praha 4, zast. JUDr. Koljou Kubíčkem, advokátem se sídlem Urbánkova 3360, Praha 4, proti žalovanému: **Ministerstvo financí**, se sídlem Letenská 15, Praha 1, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2.5.2007, čj. 16/34761/2007/1503,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 2.5.2007, čj. 16/34761/2007/1503, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 12.200,- Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám JUDr. Kolji Kubíčka, advokáta.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí Ministerstva financí ČR ze dne 2.5.2007 č.j. 16/34761/2007/1503, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu hl.m.Prahy ze dne 9.2.2007 č.j. MHMP 310203/2006/DOP-T/Dc. Tímto rozhodnutím byla žalobci za porušení ust. § 15 odst. 1 písm. f) zákona č. 526/1990 Sb., o cenách, uložena pokuta ve výši 100.000,- Kč a povinnost k úhradě nákladů správního řízení 1.000,- Kč.

Žalobce uvedené rozhodnutí napadá, neboť má za to, že jde o rozhodnutí neodůvodněné, učiněné v rozporu se zákonem a nepřiměřeně přísné.

K skutkovým okolnostem uvedl, že dne 16.8.2006 byla se žalobcem jako kontrolovaným dopravcem provedena pracovníky Magistrátu kontrola taxislužby, na základě které byl vyhotoven protokol č. 160806/1/Šp a následně po vyjádření žalobce k protokolu dne 21.8.2006 byl správním orgánem vyhotoven dodatek k protokolu ze dne 23.10.2006. Po dalším vyjádření žalobce ze dne 21.8.2006 byl vydán další dodatek k protokolu ze dne 30.8.2006. Po dalším vyjádření žalobce ze dne 12.9.2006 byl správním orgánem vydán dodatek č.2 k protokolu č. 106806/1/Šp ze dne 23.10.2006, k němuž se opět žalobce jako účastník řízení vyjádřil dopisem ze dne 15.11.2006. Dále správní orgán vydal dodatek č. 3 k protokolu č. 106806/1/Šp ze dne 22.11.2006, ke které se žalobce vyjádřil dopisem ze dne 29.11.2006. Rozhodnutím Magistrátu hl.m.Prahy ze dne 9.2.2007 č.j. MHMP 310203/2006/DOP-T/Dc byla žalobci dle § 17 odst. 1 písm. b) za porušení § 15 odst. 1 písm. f) zákona o cenách uložena pokuta 100.000,- Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000,- Kč. Proti tomuto rozhodnutí žalobce podal odvolání, o němž bylo napadeným rozhodnutím rozhodnuto tak, že se odvolání zamítá a vydané rozhodnutí správního orgánu prvního stupně se potvrzuje.

Žalobce jednak napadenému rozhodnutí vytýká to, že obsahuje tvrzení, že žalobce měl porušit § 15 odst. 1 písm. f) zákona o cenách tím, že označil vozidlo v rozporu s § 13 odst. 2 zákona o cenách, neboť při kontrole vozidla žalobce bylo označeno na dveřích vozidla ceníkem ve formě: sazba č. 1 nástupní sazba - 80,- Kč, cena za 1 km – 80,- Kč, čekání za min. – 8,- Kč. Dle názoru žalobce rozhodnutí nevychází ze spolehlivě zjištěného stavu, neboť především nebyla vyřízena námitka podjatosti učiněná ve vyjádření žalobce k dodatku protokolu vůči pracovníkovi magistrátu panu Š.. Žalobce namítal, že povinnost dle ustanovení § 13 zákona o cenách neporušil, neboť informační povinnost o ceně zboží resp. služby splnil, neboť cena v případě žalobce byla viditelně umístěna jak na dveřích vozidla, tak uvnitř, informace o ceně byla přístupná a umístěná tak, aby se s ní mohl každý seznámit. Tato skutečnost plyne i ze sepsaného protokolu. Dále nebylo ze strany správního orgánu vůbec konstatováno, které ustanovení § 13 zákona o cenách by měl žalobce porušit a jakým způsobem k tomu mělo dojít, čímž žalobci bylo znemožněno se k namítanému porušení vyjádřit. Žalobce rovněž namítá, že služby taxi nabízí mimo území hlavního města Prahy, tedy v místech, kde není cena regulovaná.

Dále žalobce namítal nesprávnou aplikaci vyhlášky č. 24/2000 Sb.hl.m.Prahy ve vztahu k § 10 zákona o cenách, neboť možnost regulovat ceny se vztahuje pouze na jízdy, které byly dle žalobce započaty a ukončeny na území téže obce, proto nemohlo u žalobce být shledáno porušení zmíněné vyhlášky, neboť žalobce žádnou jízdu neposkytoval, tedy správní orgány nemohou učinit závěr o tom, že by žalobce taxislužbu vykonával pouze na území města Prahy. K tomu dále žalobce rovněž uvedl, že ceny jím stanovené jsou stanoveny dle cenové kalkulace na provoz vozidla žalobce, přičemž z typu a stáří vozidla vycházel žalobce při stanovení cen, které měl na vozidle uvedeny. S poukazem na § 2 vyhlášky č. 580/1990 Sb. ve vztahu k vyhlášce č. 24/2004 Sb.hl.m.Prahy žalobce dovozuje, že sazba stanovená žalobcem odpovídá uvedenému úpravě, neboť takto stanovená cena zahrnuje ekonomicky oprávněné náklady a rovněž přiměřený zisk. Poukazuje přitom i na shodný názor ministerstva financí, které samo vyjádřilo požadavek na úpravu cen vůči magistrátu a magistrát sám

připustil, že maximální ceny neodrážejí současnou situaci na trhu. Navíc žalobce poukázal i na to, že došlo s účinností od 1.1.2007 k navýšení maximálních cen. K otázce, zda maximální ceny kryjí, resp. že nekryjí ekonomicky oprávněné náklady a přiměřený zisk, žalobce navrhoval doplnit dokazování znaleckým posudkem.

Žalobce nesouhlasil se závěrem, že vyšší než maximální cena je cena neplatná. Podle něj je maximální cena cenou, kterou není přípustné překročit, z této formulace plyne povinnost takovou cenu nepřekročit. Dle žalobce se při překročení maximální ceny může jednat o porušení povinnosti maximální cenu nepřekročit, nemůže se však jednat o neplatnost ceny.

Žalobce rovněž namítal, že uložená povinnost k úhradě nákladů správního řízení není řádně odůvodněna.

Žalobce dovozoval závěr, že není dána oprávněnost regulace cen v taxislužbě, resp. žalobce tuto považuje za protiústavní.

Další námitky směřovaly proti nedostatečnému zdůvodnění výše vyměřené pokuty ve vztahu k tomu, že žalobce je tzv. malým podnikatelem, tedy považuje výši pokuty za nepřiměřenou, a to i ve vztahu k závažnosti vytýkaného porušení. Rovněž poukazoval na to, že pokuta v uložené výši je pro žalobce likvidačním opatřením, neboť žalobce nedosahuje takových příjmů, aby byl schopen tuto uhradit. V tomto směru rovněž poukázal na skutečnost, že správní orgán žalobci v týdnu od 19.2.2007 doručil více rozhodnutí o uložení pokut v celkové výši cca 600.000,- Kč. Žalobce poukazuje rovněž na četnost prováděných kontrol, z čehož žalobce dovozuje jistou míru podjatosti vůči němu samotnému. Žalobce rovněž s ohledem na jeho majetkové a osobní poměry navrhoval upuštění nebo přiměřené snížení pokuty dle § 78 s.ř.s.

Žalovaný se ve svém vyjádření k žalobě vyjádřil takto.

Pokud jde o námitku, že rozhodnutí žalovaného nevychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci, žalovaný tuto námitku odmítl, neboť správní orgán postupoval v souladu s cenovými předpisy, když vykonal cenovou kontrolu, zjištěné skutečnosti zaznamenal v protokolu a jeho dodatcích a na základě těchto zjištěných skutečností vydal rozhodnutí. Žalobce se vyjadřoval v průběhu řízení ke všem úkonům a bylo mu tak umožněno uplatňovat jeho práva.

K námitce spočívající v tom, že se správní orgán nevypořádal s námitkou podjatosti vůči pracovníkovi magistrátu, žalovaný uvedl, že vyjádření žalobce v dodatku č. 2 k protokolu nelze považovat za námitku podjatosti.

Pokud jde o námitky, že se žalobce porušení cenových předpisů nedopustil, k tomu žalovaný uvedl, že informace o cenách, kterou žalobce umístil na vozidle a uvnitř vozidla

taxi, je v rozporu s označením zboží cenou ve smyslu § 13 odst. 2 zákona o cenách. § 13 odst. 2 zákona o cenách stanoví, že prodávající je při prodeji zboží konečnému spotřebiteli povinen označit je cenou platnou v okamžiku nabídky nebo je povinen zpřístupnit na viditelném místě informaci o této ceně formou ceníku. Žalobce však uvedl na dveře vozidla ceny, které jsou řádově vyšší než ceny platné v okamžiku nabídky, tj. ceny stanovené v souladu s předpisy a s vyhláškou hl.města Prahy o maximálních cenách taxislužby na území hlavního města Prahy. Je tedy pravda, že se zákazník mohl seznámit s cenou umístěnou na vozidle před poskytnutím služby, ale nešlo o platnou cenu, neboť ta byla v rozporu s cenovými předpisy. Nesprávné označení je řádně prokázáno v protokolu, ani žalobce označení vozidla vyšší než maximální cenou nepopírá.

Pokud jde o námitku ohledně nedostatečné specifikace ustanovení zákona o cenách, které mělo být porušeno, žalovaný uvedl, že ve výroku rozhodnutí je výslovně uvedeno, že „...žalobce v rozporu s ust. § 13 odst. 2 zákona o cenách a v návaznosti na vyhlášku č. 24/2000 Sb.hl.m.Prahy umístil při výkonu taxislužby na území hlavního města Prahy na dveřích vozidla taxislužby ceník ve formě (...)“. Znění výroku žalovaný považuje za správné. Žalovaný nesouhlasí s námitkou, že žalobce jezdí rovněž v obcích, kde není cena regulovaná, neboť na území, kde je cena regulována, musí své vozidlo označit cenou platnou v okamžiku nabídky podle platných cenových předpisů. Rovněž nesouhlasí ani s námitkou, že se regulovaná cena nevztahuje na tzv. „statické kontroly“. Regulace se vztahuje nejen na jízdy taxi po území města Prahy, ale také na označení vozidla taxi nabídkovou cenou, protože toto je to zboží, kterým se pak jízda uskuteční.

Žalovaný proto trvá na tom, že rozhodnutí byla vydána na základě spolehlivě zjištěného stavu věci a že se žalobce dopustil porušení § 15 odst. 1 písm. f) zákona o cenách tím, že nabídkové ceny byly v rozporu s cenovou regulací. Rovněž bylo dodrženo právo žalobce na spravedlivý proces.

Žalovaný dále odmítá, že by bylo možno v daném případě taxislužby provozované na území hlavního města Prahy dle § 2 vyhlášky č. 580/1991 Sb. aplikovat i cenu vyšší než maximální. Trvá na tom, že nepřekročitelným cenovým limitem je maximální cena uvedená ve vyhlášce.

Ohledně nedostatečného odůvodnění výše uložených paušálních nákladů řízení žalovaný tuto námitku odmítá s poukazem na to, že výše nákladů je odůvodněna v rozhodnutí prvostupňovém, je tam uvedeno, že tato částka se ukládá účastníkovi, který řízení vyvolal porušením své právní povinnosti, částka je dána právní úpravou a správní orgán je povinen ji uložit, pokud bylo správní řízení vyvoláno účastníkem tím, že porušil své právní povinnosti. Správní úvaha zde je omezena na minimum a předmětné skutečnosti jsou v odůvodnění uvedeny. Žalovaný tedy považuje odůvodnění výše uložených nákladů za dostatečné.

Pokud jde domněnku žalobce ohledně protiústavnosti regulace cen taxislužby, pak tuto žalovaný považuje za nesprávnou. Omezení hospodářské soutěže v oboru taxislužby podle žalovaného skutečně existuje a vyplývá ze samotného specifického charakteru této služby. Svoji roli hrají i ustálené zvyklosti, přičemž nepatří k běžnému postupu, aby si zákazník taxislužby vybral na základě studia a posouzení jednotlivých nabídek. I z tohoto důvodu je regulace cen v taxislužbě ve světě obvyklá. Regulace cen v Praze je potom zcela v mezích zákona a nejedná se o žádný rozpor s Ústavou ČR. Navíc žalovaný upozorňuje, že tato námitka nesouvisí přímo s kontrolním zjištěním.

Žalovaný odmítá také námitku ohledně nedostatečného odůvodnění výše uložené pokuty. Výše pokuty je řádně a dostatečně odůvodněna v prvostupňovém rozhodnutí a odvolací orgán tyto skutečnosti v rámci odvolacího řízení přezkoumal a potvrdil. Pokud bylo žalobci doručeno více rozhodnutí o uložení pokuty, jak uvádí v žalobě, pak nelze než konstatovat, že o možném porušení cenových předpisů žalobce musel vědět a přesto se choval tak, že je i nadále porušoval. Žalovaný zdůrazňuje, že pokuta je uložena při dolní hranici možného zákonného rozpětí, odůvodnění její výše považuje za dostatečné.

Žalovaný má za to, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, orgánem k tomu příslušným, na základě spolehlivě zjištěného stavu věci a s předepsanými obsahovými náležitostmi, a proto navrhol zamítnutí žaloby.

Z předloženého správního spisu soud zjistil, že dne 16.8.2006 byl sepsán protokol č. 160806/1/Šp kontrolním pracovníkem M.Š. dle § 6 odst. 2 vyhlášky č. 580/1990 Sb., v němž je uvedeno ve vztahu k žalobci jako provozovateli a řidiči vozidla Ford Mondeo 3A90576 jako kontrolní zjištění, že ceník vnější i vnitřní je v rozporu s vyhláškou č. 24/2000 Sb.hl.m.Prahy, znění ceníku za provoz vozidla nástupní sazba 80,- Kč, cena za 1 km 80,- Kč a čekání za 1 min. 8,- Kč. Z protokolu plyne, že žalobce byl s jeho obsahem seznámen a jeho stejnopis převzal. Dále se k protokolu vyjádřil písemně žalobce přípisem ze dne 21.8.2006, v němž žalobce uvedl, že výše cen, které má uvedeny na svém vozidle, nejsou sice shodné s magistrátní vyhláškou, ale jsou oprávněné. Oproti tomu žalobce dále uvedl, že ceny stanovené vyhláškou jsou v rozporu s úpravou zákona o cenách a rovněž i samotná výše stanovení ceny je v rozporu s § 2 vyhlášky, kterou se provádí zákon o cenách. Ceny na vozidle žalobce jsou žalobcem navýšeny o rozdíl v ekonomicky oprávněných nákladech odpovídající odlišným určeným podmínkám v souladu s § 2 odst. 1 a 3 vyhlášky č. 580/1990 Sb. Oprávněnost nákladů a odlišných určených podmínek, jak dále žalobce uvedl, má řádně podloženy a v roce 2005 o této skutečnosti informoval magistrát i ministerstvo financí. Má tedy za to, že ceny uvedené na vozidle jsou v souladu s § 13 a není tedy dán závěr o porušení zákona o cenách, navíc poukazuje na to, že § 13 nemá žádnou spojitost s citovanými vyhláškami, neboť toto ustanovení ukládá povinnost označit cenu platnou v okamžiku nabídky, což žalobce splnil. Poté byl vypracován dodatek k protokolu ze dne 16.8.2006, v němž se kontrolní pracovník nesouhlasně vyjádřil k podaným námitkám žalobce. Dále následovalo další vyjádření žalobce ze dne 12.9.2006, ze dne 15.11.2006 a ze dne 29.11.2006, v nichž se žalobce dále podrobně vyjádřil k otázce regulace cen taxislužby v Praze, přičemž kontrolní pracovník opakovaně k těmto vyjádřením vždy vypracoval další dodatky

k protokolu ze dne 23.10.2006 a ze dne 22.11.2006. Dále bylo žalobci doručeno oznámení o zahájení správního řízení ze dne 13.12.2006, přičemž šlo o zahájení řízení ve věci jednak porušení zákona o silniční dopravě, které správní orgán spatřoval v tom, že žalobce nezajistil, aby práci řidiče taxislužby vykonávala pouze osoba spolehlivá, což není předmětem této žaloby, a dále ve věci porušení cenových předpisů podle § 15 odst. 1 písm. f) zákona č. 526/1990 Sb., o cenách, které správní orgán spatřoval v tom, že dne 16.8.2006 žalobce jako provozovatel taxislužby a jako řidič vozidla Ford Mondeo 3A90576, číslo vozidla taxislužby 03039 označil zboží (poskytované služby) cenami v rozporu s § 13 zákona o cenách v návaznosti na vyhlášku č. 24/2000 Sb.hl.m.Prahy o maximálních cenách osobní taxislužby, neboť vozidlo bylo při výkonu taxislužby na území hl. města Prahy označeno vnějším ceníkem s hodnotami nástupní cena 80,- Kč, cena za 1 km 80,- Kč a čekání za 1 min. 8,- Kč, čímž byla naplněna skutková podstata správního deliktu podle ustanovení § 15 odst. 1 písm. f) zákona o cenách. V oznámení je potom odkazováno na kontrolní zjištění (protokol) ze dne 16.8.2006, žalobce byl poučen o jeho právech. Žalobce se k věci vyjádřil podáním ze dne 15.1.2007, v němž jednak opětovně podrobně shrnul předchozí výše uvedenou argumentaci obsaženou v jeho předchozích vyjádřeních k protokolu, přičemž dále namítal, že došlo ke zkrácení jeho práv tím, že k jeho vyjádření k protokolu doručené správnímu orgánu dne 16.11.2006 nedošlo k vypracování dalšího dodatku k němu ve lhůtě do 1.12.2006, proto (jak je v jeho podání uvedeno) žádal „o zrušení nového správního řízení vedeného pod sp.zn. MHMP-310288/2006/DOP-T/Dc a původního správního řízení č.j. S-310203/2006/DOP-T/Dc“. Dále žalobce v jeho podání ze dne 26.1.2007 opětovně poukázal na svá předchozí (již citovaná) vyjádření, přičemž uvedl, že provedené kontroly jsou ve smyslu zákona o státní kontrole neplatné a neoprávněné, neboť zákon umožňuje provedení takových kontrol na základě písemného pověření, přičemž žalobci byl pracovníkem magistrátu předložen pouze průkaz, nikoliv písemné pověření k provedení kontroly. Dále žalobce uvedl, že kontrolní pracovník neměl kontrolu vůbec vykonat vzhledem k jeho častým kontrolám u žalobce, což svědčí o podjatosti. Žalobce dále uvedl, že má za to, že kontrolní pracovníci jsou vůči němu podjatí z takto uvedeného důvodu, proto požádal, aby vedoucí kontrolního orgánu rozhodl, zda se jedná o podjatost či nikoliv. Dále správní orgán prvního stupně dne 9.2.2007 vydal rozhodnutí č.j. MHMP 310203/2006/DOP-T/Dc, kterým rozhodl tak, že žalobce jako provozovatel taxislužby porušil cenové předpisy podle § 15 odst. 1 písm. f) zákona o cenách tím, že dne 16.8.2006 bylo při kontrole jeho vozidla zjištěno, že v rozporu s § 13 odst. 2 zákona o cenách a v návaznosti na vyhlášku č. 24/2000 Sb.hl.m.Prahy umístil při výkonu taxislužby na území hlavního města Prahy na dveřích vozidla taxislužby ceník ve formě nástupní sazba 80,- Kč, cena za 1 km 80,- Kč, čekání za 1 min. 8,- Kč; tímto jednáním byla naplněna skutková podstata správního deliktu dle § 17 odst. 1 písm. b) zákona o cenách, a proto mu byla uložena pokuta 100.000,- Kč. Proti tomuto rozhodnutí žalobce podal odvolání, v němž poukázal jednak na to, že správní řízení bylo zahájeno dne 20.12.2006, rozhodnutí bylo doručováno žalobci až po uplynutí třicetidenní lhůty, což představuje vadu, pro kterou žalobce žádá zrušení napadeného rozhodnutí. Dále žalobce uvedl, že z jeho strany nedošlo k porušení ustanovení § 13 zákona o cenách, jak je to uvedeno v napadeném rozhodnutí, přičemž uvedl stejné důvody, jako již výše citované v jeho předchozích vyjádřeních. Na základě podaného odvolání bylo žalovaným správním orgánem vydáno napadené rozhodnutí

ze dne 2.5.2007, kterým bylo odvolání žalobce zamítnuto a vydané rozhodnutí orgánu prvního stupně bylo potvrzeno.

Pokud jde o samotné napadené rozhodnutí, odvolací orgán se v odůvodnění rozhodnutí vyjádřil ke všem námitkám, jež žalobce uplatnil v podaném odvolání, přičemž žádnou z nich neshledal důvodnou. Odvolací orgán rovněž po přezkoumání věci neshledal žádné pochybení správního orgánu I.stupně, kontrolní zjištění shledal jako správné, napadené rozhodnutí shledal v souladu s cenovými předpisy i správním řádem včetně odůvodnění výše pokuty.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které mu předcházelo, v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, jimiž je soud vázán (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.), přičemž ve věci nenařizoval jednání, poté co účastníci dle § 51 odst. 1 s.ř.s. vyslovili s tímto postupem souhlas.

Městský soud v Praze ve věci rozhoduje podruhé poté, co jeho předchozí rozhodnutí ve věci (rozsudek ze dne 28.4.2009, čj. 10 Ca 202/2007-50) bylo ke kasační stížnosti žalobce zrušeno rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 12.4.2011, čj. 8 Afs 76/2009-109. Před rozhodnutím o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 4.1.2010, čj. 8 Afs 76/2009-100, spojil řízení o kasačních stížnostech žalobce proti rozsudkům Městského soudu v Praze ze dne 28.4.2009, čj. 10 Ca 202/2007-50 a 10 Ca 203/2007-50 ke společnému projednání a rozhodnutí a současně přerušil řízení o kasačních stížnostech, neboť při předběžném projednání věci dospěl k závěru, že posouzení této věci závisí na rozhodnutí rozšířeného senátu ve věci vedené pod sp. zn. 8 Afs 48/2009. Osmý senát usnesením ze dne 30. 12. 2009, čj. 8 Afs 48/2009 - 70 (dostupné na www.nssoud.cz) předložil rozšířenému senátu Nejvyššího správního soudu k posouzení otázku, zda lze jednání, kdy poskytovatel služby informuje zákazníky o vyšší než úředně stanovené maximální ceně nabízené služby, postihnout jako správní delikt podle § 15 odst. 1 písm. f) zákona o cenách. Jelikož bylo posouzení dané právní otázky předmětem stížných námitek i v této věci, Nejvyšší správní soud mohl o podaných kasačních stížnostech meritorně rozhodnout, až po vydání rozhodnutí rozšířeného senátu ve věci vedené pod sp. zn. 8 Afs 48/2009. Rozšířený senát rozhodl usnesením ze dne 22. 3. 2011, čj. 8 Afs 48/2009 - 80 (dostupné na www.nssoud.cz). Rozhodující senát Nejvyššího správního soudu vycházel ze závazného právního názoru vyjádřeného v rozhodnutí rozšířeného senátu při rozhodování o kasační stížnosti proti rozhodnutím městského soudu, pokud jde o kasační námitku, v níž stěžovatel (žalobce) uváděl, že neporušil povinnost stanovenou v § 13 odst. 2 zákona o cenách, neboť zákazníci řádně informoval o ceně platné v okamžiku nabídky, a není tedy podstatné, zda tato cena byla v souladu s cenovými předpisy. Rozšířený senát v již uvedené věci sp. zn. 8 Afs 48/2009 ve vztahu ke sporné právní otázce uzavřel, že „Výrazem „cena platná v okamžiku nabídky“ v § 13 odst. 2 zákona č. 526/1990 Sb., o cenách, ve znění účinném do 17. 11. 2009, se rozumí cena prodávajícím aktuálně požadovaná; skutečnost, zda jde o cenu dovolenou právními předpisy o regulaci cen, není pro posouzení, zda prodávající splnil své povinnosti podle uvedeného ustanovení, rozhodná.“ Na odůvodnění předmětného usnesení rozšířeného senátu senát Nejvyššího správního soudu rozhodující v této věci v plném rozsahu odkázal a uvedl, že v posuzované věci je mezi účastníky nesporné, že stěžovatel (žalobce) své potenciální

zákazníky řádně informoval o ceně, za kterou taxislužbu fakticky poskytoval, neboť umístil na dveře vozidla taxislužby dobře viditelné informace o aktuálně nabízené ceně. V té souvislosti se Nejvyšší správní soud zabýval otázkou, zda byl stěžovatel oprávněn navýšit úředně stanovenou maximální cenu taxislužby, přičemž vycházel z následujících úvah. „Oprávnění prodávajícího navýšit úředně stanovenou cenu je obecně vázáno na předpoklad, že se jím nabízené zboží liší od zboží, jehož cena je regulována, některými určenými podmínkami. Vyhláška hl. m. Prahy však maximální cenu jednoznačně stanoví tak, že se uplatní pro taxislužbu uskutečněnou veškerými vozidly bez ohledu na obsah válců či počet přepravovaných osob, z čehož vyplývá záměr regulovat cenu taxislužby univerzálně pro všechny případy realizace tohoto druhu osobní přepravy na území dané obce. Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatelem nabízená služba se nijak neodlišuje od předmětu regulace vyhlášky hl. m. Prahy, stěžovatel právě naopak provozuje přesně tu službu, jejíž cena je úředně regulována. Závěr městského soudu je v tomto ohledu proto třeba považovat za zcela správný. Je-li z vyhlášky hl. m. Prahy zřejmé, že univerzálně pro všechny případy postihuje regulaci ceny taxislužby provozované na území hlavního města Prahy, je tím nutně *ipso facto* omezena i možnost aplikace ustanovení § 2 odst. 1 prováděcí vyhlášky. Ke stejnému závěru přitom dospěl Nejvyšší správní soud i v rozsudku ze dne 22. 10. 2009, čj. 9 As 97/2008 - 78 (dostupný na www.nssoud.cz), dle kterého „(u)stanovení § 2 vyhlášky č. 580/1990 Sb. tak není možno na výši ceny účtované stěžovatelem použít, neboť neexistují žádné relevantní podmínky, které by službu poskytovanou stěžovatelem odlišily od osobní taxislužby na území hlavního města Prahy, která regulaci podléhá. Maximální cena je závazná pro všechny poskytovatele dotčené služby bez rozdílu. Argumentace stěžovatele, že jeho zákazníci tvoří zejména zahraniční klientela a podnikatelé, kteří mají vysoké nároky na „jakost“ poskytované služby, je tak zcela nepřipadná.“ K obdobným závěrům přitom Nejvyšší správní soud dospěl i v odůvodnění rozsudků ze dne 30. 10. 2009, čj. 2 Afs 90/2009 - 68, a ze dne 5. 11. 2009, čj. 1 Afs 60/2009 - 119 (oba dostupné na www.nssoud.cz), na která odkázal. Námitce stěžovatele, že byl oprávněn úředně stanovenou maximální cenu navýšit, tak Nejvyšší správní soud nemohl s ohledem na shora uvedené přisvědčit.“ Nejvyšší správní soud dále uvedl, že stejně tak je na základě shora provedeného výkladu o nepřípustnosti navýšení ceny taxislužby nesporné, že by žalobce postupoval protiprávně, pokud by poskytl na území hlavního města Prahy taxislužbu za vyšší než úředně stanovenou maximální cenu. V posuzované věci se nicméně cenové orgány omezily pouze na tzv. statickou kontrolu řádného plnění informační povinnosti dle § 13 odst. 2 zákona o cenách. S ohledem na právní závěry obsažené v usnesení rozšířeného senátu pak tedy Nejvyšší správní soud konstatoval, že žalobce nemohl tuto informační povinnost porušit tím, že označil zboží aktuálně nabízenou cenou, jež však není v souladu s ustanoveními o regulaci cen. Jak již vyplývá z výše uvedeného, smyslem předmětného ustanovení je zajistit spotřebitelům informace, za jakých cenových podmínek jim bude služba poskytnuta. Je jim tak umožněno, aby získanou informaci mohli vzít v úvahu a na jejím základě učinili spotřebitelské rozhodnutí. Skutečnost, že stěžovatel označil vozidlo taxislužby cenou jsoucí v rozporu s cenovými předpisy, tak nemohla bez dalšího založit jeho odpovědnost za delikt podle § 15 odst. 1 písm. f) zákona o cenách. Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že městský soud pochybil, posoudil-li předmětnou právní otázku odlišně a napadené rozsudky pro nezákonnost zrušil.

Městský soud v Praze před vydáním rozhodnutí po vrácení věci z Nejvyššího správního soudu přerušil řízení, neboť zjistil, že u Ústavního soudu je podána pod sp.zn. I. ÚS 1400/10 ústavní stížnost, jejíž stěžejní námitkou je řešení otázky podstatné i pro danou žalobní (stížní) námitku týkající se výkladu a aplikace ust. § 15 odst. 1 písm. f zákona o cenách ve spojení s ust. § 13 odst. 2 zákona o cenách.

Ústavní soud rozhodl usnesením ze dne 31.10.2012, sp.zn. I.ÚS 1400/10, a k uvedené otázce uvedl, že nepovažuje za přijatelné akcentovat tu část judikatury Nejvyššího správního soudu (ať se již jedná o usnesení rozšířeného senátu ze dne 22.3.2011, č.j. 8Afs 48/2009-80, nebo o rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12.4.2011, č.j. 8Afs 48/2009-91), jež se v kontextu § 13 odst. 2 zákona o cenách týká interpretace „ceny platné v okamžiku nabídky“. Poukázal na to, že uvedená rozhodnutí byla vydána až v době pozdější, než bylo vydáno ústavní stížností napadené rozhodnutí a že se tato judikatura, včetně rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, týká výkladu práva podústavního, jímž Ústavní soud vázán není.

Vzhledem k tomu, že Ústavní soud ve svém rozhodnutí uvedenou otázku neřešil, vycházel soud při jejím posouzení z právního názoru vysloveného v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 12.4.2011, č.j. 8 Afs 76/2009-109. V posuzované věci je mezi účastníky nesporné, že žalobce své potenciální zákazníky řádně informoval o ceně, za kterou taxislužbu fakticky poskytoval, neboť umístil na dveře vozidla taxislužby dobře viditelné informace o aktuálně nabízené ceně. Stejně tak je na základě shora učiněného závěru o nepřípustnosti navýšení ceny taxislužby nesporné, že by žalobce postupoval protiprávně, pokud by poskytl na území hlavního města Prahy taxislužbu za vyšší než úředně stanovenou maximální cenu. V posuzované věci se však cenové orgány omezily pouze na tzv. statickou kontrolu řádného plnění informační povinnosti dle § 13 odst. 2 zákona č. 526/1990 Sb.

S ohledem na právní závěry obsažené v rozsudku 8 Afs 76/2009-109, vycházejícího ze závazného právního názoru rozšířeného senátu, pak městský soud konstatuje, že žalobce nemohl tuto informační povinnost porušit tím, že označil zboží aktuálně nabízenou cenou, jež však není v souladu s ustanoveními o regulaci cen. Jak již vyplývá z výše uvedeného, smyslem předmětného ustanovení je zajistit spotřebitelům informace, za jakých cenových podmínek jim bude služba poskytnuta. Je jim tak umožněno, aby získanou informaci mohli vzít v úvahu a na jejím základě učinili spotřebitelské rozhodnutí. Skutečnost, že žalobce prokazatelně označil vozidlo taxislužby cenou jsoucí v rozporu s cenovými předpisy, tak nemohla bez dalšího založit jeho odpovědnost za delikt podle § 15 odst. 1 písm. f) zákona č. 526/1990 Sb. Správní orgány proto pochybily, posoudily-li předmětnou právní otázku odlišně. Jejich rozhodnutí jsou tudíž v tomto ohledu nezákonná a soudu nezbylo, než napadené rozhodnutí zrušit.

Nesprávná interpretace zákonných ustanovení a z ní vyplývající konstatování o spáchání správního deliktu žalobcem pak má nutně důsledky i v otázce zákonnosti stanovené sankce za tento správní delikt. Pro výrok o uložené sankci totiž platí, že se jedná o výrok akcesorický, jehož procesní osud se musí odvíjet ve výroku ve věci samé, tedy výroku o porušení právní povinnosti. Jelikož v této věci bylo rozhodnutí žalovaného, jímž byl žalobce

uznán vinným ze spáchání správního deliktu uvedeného v ustanovení § 15 odst. 1 písm. f) zákona č. 526/1990 Sb., shledáno jako nezákonné, nelze dospět současně k jinému závěru než k takovému, že neobstojí ani výrok o uložené sankci podle § 17 odst. 1 písm. b) uvedeného zákona. Shodné pak platí i o výroku o povinnosti nahradit náklady správního řízení.

Z důvodů shora uvedených soud postupoval podle § 78 odst. 1 s.ř.s. a žalobou napadené rozhodnutí pro nezákonnost zrušil, a podle § 78 odst. 4 s.ř.s. vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení.

Všechny ostatní kasační námitky nebyly shledány Nejvyšším správním soudem důvodnými. Proto pokud jde o tyto námitky byly vypořádány zdejším soudem v rozhodnutí 10 Ca 203/2007-50, od kterého neshledává důvodu se ani nyní odchýlit a proto je pro účely tohoto rozhodnutí přejímá.

Podle § 14 odst. 1 zákona o cenách cenová kontrola mimo jiné spočívá ve zjišťování, zda prodávající nebo kupující neporušují ustanovení tohoto zákona a cenové předpisy.

Podle § 15 odst. 1 téhož zákona prodávající poruší cenové předpisy, jestliže a) prodává za cenu vyšší než maximální nebo pevnou úředně stanovenou cenu podle § 5, nejde-li o prodej ve lhůtě uvedené v § 7 odst. 1, dále jestliže f) nesplní své evidenční nebo informační povinnosti nebo povinnosti v označování zboží cenami podle § 11 až 13 nebo předá cenovému orgánu nepravdivé údaje,

Podle § 16 odst. 1 zákona cenové kontrolní orgány zahajují při porušení cenových předpisů podle § 15 řízení na základě vlastního zjištění nebo na základě oznámení.

Podle § 17 zákona pokud cenové kontrolní orgány zjistí, že došlo k porušení cenových předpisů podle § 15, uloží prodávajícímu nebo kupujícímu pokutu dle odstavce 1 písmene b) tohoto ustanovení do výše 1.000.000,- Kč, a to v případě, nedosáhne-li výše neoprávněně získaného majetkového prospěchu 1.000.000,- Kč, nebo nelze-li neoprávněně získaný majetkový prospěch vyčíslit, nebo jestliže neoprávněně získaný majetkový prospěch nevznikl. Při stanovení výše pokuty podle odstavce 1 písm. b) přihlédnou cenové kontrolní orgány zejména k době trvání protiprávního jednání, míře zavinění a rozsahu poškození kupujících nebo prodávajících.

Pokud je podle názoru žalobce obsaženého v další námitce regulace cen v taxislužbě protiústavní, neboť podmínka regulace cen, tj. ohrožení trhu účinky omezení hospodářské soutěže, není jednoznačně v případě taxislužby na území hlavního města Prahy splněna, pak Městský soud v Praze ve vztahu k takto obecně uvedené námitce žalobce v souladu s článkem 95 odst. 1 Ústavy České republiky v této dané věci nesoulad aplikovaných právních předpisů s Ústavou České republiky ani rozpor vyhlášky hl. m. Prahy č. 24/2000 se zákonem o cenách neshledal.

Pokud žalobce dále poukazoval na to, že přes možnost regulace cen na území Prahy se taková regulace může vztahovat pouze na jízdy, které byly započaty a ukončeny na území

téže obce (zde patrně Prahy), a tedy z provedené „statické“ kontroly (bez jízdy) nemohlo být shledáno porušení zmíněné vyhlášky o maximálních cenách, neboť žalobce žádnou jízdu neposkytoval, a tudíž správní orgány nemohou konstatovat, že by žalobce taxislužbu vykonával pouze na území Prahy, pak soud tuto námitku považuje za zcela irelevantní, neboť žalobce samotné zjištění ohledně způsobu označení vozidla taxislužby a že se tak stalo v rámci výkonu taxislužby (tedy v době, kdy nabízel službu na území Prahy) nijak v celém průběhu řízení nezpochybňoval, přičemž právě v porušení této informační povinnosti je spatřováno porušení zákona, tedy nikoliv v tom, že byla (za takto uvedené ceny) uskutečněna jízda. Není zde tedy vůbec podstatné ani případně to, zda žalobce je provozovatelem taxislužby, kterému byl vydán průkaz o způsobilosti jiným než pražským dopravním úřadem, ani to, zda někdy nabízí služby i v jiných obcích, neboť dle § 14 odst. 2 vyhlášky č. 478/2000 Sb. informace umístěná na dveřích vozidla taxislužby má obsahovat aktuální nabídku ceny za přepravní služby vždy právě na území obce, ve které je dopravní služba nabízena s tím, že v daném případě je z protokolu zcela nepochybné, že byla služba nabízena právě v Praze. Proto i tuto námitku nelze považovat za důvodnou.

Pokud jde o další námitku, že nebyla vyřízena námitka podjatosti učiněná ve vyjádření žalobce k dodatku protokolu, soud neshledal ani tuto námitku důvodnou, neboť sice dle obsahu podání žalobce ze dne 26.1.2007 žalobce dovozoval podjatost kontrolního pracovníka vzhledem k častým kontrolám u jeho osoby, tuto námitku potom uplatnil v žalobě, avšak neuplatnil tuto námitku jakožto řádný odvolací důvod, přičemž je třeba se zřetelem na úpravu vyloučení kontrolních pracovníků z provádění kontroly dle § 10 zákona o státní kontrole podotknout, že o podané námitce podjatosti vůči kontrolnímu pracovníkovi lze a musí být rozhodnuto v průběhu prováděné kontroly vedoucím kontrolního orgánu. Pokud je ale námitka uplatněna až v průběhu následně zahájeného správního řízení, tedy až po ukončení samotné prováděné kontroly, pak je sice možno uvést důvody možné podjatosti kontrolního pracovníka, avšak již nelze o vyloučení kontrolního pracovníka rozhodnout samostatným rozhodnutím (jak to plyne z dikce odstavce 5 ust. § 10 zákona), ale pouze se přezkoumá, zda důvody pro vyloučení kontrolního pracovníka mohly mít případně vliv na průběh a závěry kontroly. Úprava obecně stanoví, že kontrolu nesmějí provádět ti kontrolní pracovníci, u nichž se zřetelem na jejich vztah ke kontrolovaným osobám nebo k předmětu kontroly jsou důvodné pochybnosti o jejich nepodjatosti, přičemž kontrolované osoby oznámí kontrolnímu orgánu skutečnosti nasvědčující podjatosti kontrolního pracovníka, jakmile se o těchto skutečnostech dozví. Vzhledem k tomu, že žalobce jeho námitku uplatnil až dne 26.1.2007, tedy až po ukončení kontroly v průběhu probíhajícího správního řízení, nebylo možno již o této námitce v průběhu probíhající kontroly ani v průběhu konání dalších úkonů (v rámci vypracovaných dodatků k protokolu) již samostatně rozhodnout, proto nelze spatřovat pochybení v tom, jak to ostatně žalobce tvrdil, že nebylo rozhodnuto o této (opožděně) podané námitce. Bylo možno pouze se případně zabývat tím, zda uvedené skutečnosti nemohly mít vliv na kontrolní zjištění. Pokud jde o tento závěr a tedy věcné posouzení žalobcem vznesené námitky, pak úprava stanoví, že kontrolu nesmějí provádět ti kontrolní pracovníci, u nichž se zřetelem na jejich vztah ke kontrolovaným osobám nebo k předmětu kontroly jsou důvodné pochybnosti o jejich nepodjatosti. Pokud žalobce odůvodnil námitku tak, že dotyčný kontrolní pracovník neměl kontrolu vykonávat z důvodu, že kontroluje žalobce často, což podle mínění žalobce

svědčí o jeho podjatosti, pak ale žalobce k tomuto tvrzenému důvodu neuvedl nic, co by skutečně případně svědčilo o důvodnosti takového závěru a o důvodnosti tvrzeného „šikanózního“ postupu dotyčného kontrolního pracovníka. Sama o sobě skutečnost, že žalobce byl vícekrát dotyčným (stejným) pracovníkem kontrolován, totiž ještě nemusí nutně svědčit pro závěr, že jde o záměr či šikanózní postup z jeho strany. Není totiž možné založit závěr o podjatosti (o jejích důvodech) pouze na subjektivním pohledu například kontrolované osoby (zde žalobce), aniž by takový závěr nevyplýval z objektivně existujících a prokázaných skutečností. Jedině objektivně zjištěné skutečnosti totiž mohou odůvodnit závěr, že u toho kterého kontrolního pracovníka jsou dány důvody pro jeho vyloučení z provádění kontroly. Žalobce ovšem krom svého subjektivního pocitu nic dalšího neuvedl, navíc tuto skutečnost žalobce uvádí až v žalobě, aniž by tento důvod ve vztahu k případné nezákonnosti či vadě řízení uplatnil v odvolání. Soud proto tuto námitku považuje za účelovou a neopodstatněnou, neboť ani v podané žalobě nebylo uvedeno nic konkrétního, co by skutečně svědčilo pro uvedený závěr, který by měl potom případně vliv na závěr kontroly a samotné napadené rozhodnutí.

Po přezkoumání žalobní námitky, že nebyla řádně odůvodněna uložená povinnost k náhradě nákladů řízení, neboť je uveden pouze odkaz na zákonné odůvodnění, soud rovněž dospěl k závěru, že tato námitka není důvodná. Podle ust. § 79 odst. 5 správního řádu povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou uloží správní orgán účastníkovi, který řízení vyvolal porušením právní povinnosti. Z uvedeného ustanovení plyne, že správní orgán uloží povinnost k úhradě nákladů řízení vždy v případech, pokud bylo takové řízení vyvoláno porušením právní povinnosti účastníkem. Odchýlit se od tohoto ustanovení lze pouze tím, že v případech hodných zvláštního zřetele může správní orgán výši paušální částky na požádání snížit (věta třetí odstavce 5). Pokud v daném případě byla žalobci uložena pokuta za porušení jeho právní povinnosti, pak zde ohledně rozhodnutí o nákladech řízení správní orgán jinou možnost ani neměl, přičemž pro případné snížení paušální částky je třeba, aby žalobce o snížení požádal a rovněž takovou žádost odůvodnil. Z podaného odvolání plyne, že žalobce proti stanovení uvedené povinnosti nijak neprotestoval ani nepožádal o snížení, pokud v žalobě namítal nesprávnost bez uvedení skutečností, pro něž by mělo dojít ke snížení výše nákladů, pak soud jednak shledal stanovení povinnosti v souladu s právní úpravou, neboť její výše odpovídá právní úpravě, a ohledně případného snížení paušální částky žalobce neuvedl ani v průběhu správního řízení ani v průběhu řízení před soudem žádné relevantní skutečnosti, pro které by bylo možno případně shledat případně takovou žalobní námitku důvodnou.

Poslední námitka žalobce směřuje proti samotné výši pokuty, která je podle žalobce nedostatečně odůvodněna a pro žalobce likvidační. Žalobce rovněž požádal o upuštění od pokuty nebo o její snížení dle § 78 odst. 2 s.ř.s.

K námitce tvrzené nepřezkoumatelnosti rozhodnutí ohledně výše pokuty soud především poukazuje na to, že žalobce v podaném odvolání vůbec nepřezkoumatelnost uložené výše pokuty nezmiňoval, neboť ve vztahu k výši uložené pokuty poukazoval pouze na to, že se mu výše pokuty jeví nepřiměřeně vysoká a likvidační. Pokud v žalobě jako žalobní důvod uplatnil vůči napadenému rozhodnutí nepřezkoumatelnost výše pokuty, že není

dostatečně odůvodněna její výše, pak soud poukazuje na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, v němž se odvolací správní orgán s řádně uplatněnými odvolacími námitkami ohledně pokuty vypořádal dostatečně, neboť je z tohoto rozhodnutí zřejmé, proč uložil pokutu ve výši při samotné dolní hranici zákonného rozpětí a z čeho při určení výše pokuty vycházel. Vzhledem k tomu, že žalobce odvolací důvod spočívající v nepřezkoumatelnosti výše uložené pokuty neuplatnil, potom nelze žalobní námitku stavět na tom, že se odvolací orgán v napadeném rozhodnutí s touto okolností nijak nevypořádal. Odvolací orgán se přesto v odůvodnění rozhodnutí otázkou výše pokuty zabýval, přičemž uvedl důvody, pro které bylo přistoupeno k uložení výše pokuty v dané věci.

Pokud jde o moderaci uložené sankce, k tomu soud poznamenává, že obligatorní podmínkou pro možnost soudu moderovat výši uloženého trestu dle § 78 odst. 2 s.ř.s. je zjištění, že trest byl uložen ve zjevně nepřiměřené výši. Úvaha o tom, že trest byl uložen v nepřiměřené výši, pak musí vycházet z posouzení k tomu se vztahujících a podstatných skutečností, kterými mohou být například majetkové či osobní poměry apod., je však třeba, aby ten, kdo podává návrh na upuštění od pouty či návrh na její snížení, takové okolnosti jednak tvrdil a aby je prokázal. Žalobce sám v podané žalobě pouze obecně uváděl, že by její výše měla být nastavena tak, aby umožňovala zohlednit majetkové a osobní poměry účastníka správního řízení tak, aby neměla likvidační charakter. Krom těchto obecných námitek však žalobce netvrdil žádné konkrétní skutečnosti, kterými by jakkoliv doložil splnění podmínky uvedené v ust. § 78 odst. 2 s.ř.s., tedy že trest byl uložen ve zjevně nepřiměřené výši. K tomu je třeba znovu poukázat na to, že žalobce ani v průběhu správního řízení vůbec žádné námitky vůči výši uložené pokuty ve vztahu k jeho poměrům neuplatnil, pouze obecně poukázal na to, že se mu uložení pokuty spolu s dalšími pokutami zdá likvidační. Odvolací orgán shledal jako dostatečné odůvodnění v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, vzal do úvahy, že v daném případě je výše pokuty úměrná předražení, a k tomu, že se tak stalo již opakovaně (žalobce opakovaně porušuje předpisy vztahující se k provozování taxislužby) a dále vzal v úvahu, že tímto jednáním (předražování) dochází k poškozování dobrého jména hlavního města Prahy.

Nelze potom tedy přisvědčit až v žalobě uplatněným námitkám žalobce v tom směru, že by rozhodnutí bylo v části ohledně uložené výše pokuty nepřezkoumatelné. Soud napadené rozhodnutí v této části shledal v souladu se zákonem, neboť výše pokuty byla stanovena v zákonném rozpětí, a to při její dolní hranici, a rovněž bylo správním orgánem přihlédnuto k závažnosti deliktu i k následkům, které tento druh jednání způsobuje. Výši uložené pokuty tak lze považovat za dostatečně odůvodněnou již v prvostupňovém rozhodnutí.

Pokud jde o poukaz žalobce na to, že výše pokuty je likvidační, pak k této námitce žalobce jednak neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, jež by v jeho případě pro takový závěr vůbec svědčily, a dále soud uloženou výši pokuty (100.000,- Kč) v daném případě jako likvidační neshledal, neboť krom absence možného likvidačního důsledku je třeba rovněž zohlednit i tu okolnost, že postih musí mít sílu odradit od nezákonného postupu i jiné případné nositele stejných zákonných povinností. Tento účinek (a v oblasti poskytování taxislužby v Praze to obecně platí tím spíše) může vyvolat jen postih odpovídající významu

chráněného zájmu. Jde-li o postih finanční (pokutu), musí být takový postih znatelný v majetkové sféře delikventa, tedy být nikoliv pro něho zanedbatelný, a nutně tak musí obsahovat i represivní složku. V opačném případě by totiž postih zcela postrádal smysl. Pokud navíc žalobce shledává likvidační důsledek uložení pokuty nikoliv v pokutě samotné, ale v tom, že mu bylo (navíc za opakované porušování jeho povinností) uloženo vícero pokut, pak rozhodně taková skutečnost nemůže být oprávněným důvodem pro její moderaci. Moderační právo soudu dle § 78 odst. 2 s.ř.s. pak má místo pouze v těch případech, kde jde skutečně o postih zjevně nepřiměřený, což však není případ žalobce, jemuž byla pokuta uložena při dolní hranici možného zákonného rozpětí. Soud proto ve světle výše uvedeného výši uložené pokuty nepovažuje za zjevně nepřiměřenou, tedy uložení této výše pokuty nelze v daném případě považovat za trest, který by dle § 78 s.ř.s. byl ve zjevně nepřiměřené výši, a proto soud návrhu na její snížení či upuštění nevyhověl.

Na základě všech výše uvedených důvodů Městský soud v Praze dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně a soud rozhodnutí napadené žalobou pro nezákonnost zrušil. Soud proto napadené rozhodnutí rozsudkem bez jednání zrušil a v souladu s ust. § 78 odst. 4 s.ř.s. současně vyslovil, že se věc vrací žalované k dalšímu řízení. Bude úkolem žalované, aby se v dalším řízení v souladu s § 78 odst. 5 s.ř.s. vycházela ze závazného právního názoru soudu vyjádřeného v odůvodnění tohoto rozsudku.

Ve třetím výroku tohoto rozsudku přiznal soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 věta první s.ř.s. žalobci, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení. Náklady, které žalobci v řízení vznikly, spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 2.000,-Kč za řízení před městským soudem a ve výši 3.000,- Kč za řízení kasační a v nákladech souvisejících s právním zastoupením žalobce advokátem. Tyto jsou tvořeny jednak odměnou za právní zastoupení žalobce advokátem, a to za tři úkony právní služby (převzetí zastoupení a sepsání žaloby a sepsání kasační stížnosti), přičemž sazba odměny za jeden úkon právní služby činí dle advokátního tarifu - vyhlášky č. 177/1996 Sb., 2.100,- Kč dle § 7, § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném do 31.12.2012. Náklady právního zastoupení žalobce jsou dále tvořeny třemi paušálními částkami ve výši 300,- Kč (§ 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb.) Náklady na právní zastoupení tak činí 7.200,- Kč. Celková výše nákladů, včetně zaplaceného soudního poplatku, které žalobci v tomto řízení vznikly, tedy činí 12.200,- Kč. Soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 12.200,-, a to ve stanovené lhůtě k rukám právního zástupce (ust. § 149 odst.1 o.s.ř. ve spojení s § 64 s.ř.s.).

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve třech vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 31. ledna 2013

JUDr. Ing. Viera Horčicová , v.r.

předsedkyně senátu